

Cuprins

LA MORMÂNTUL LUI ARON PUMNUL	7
DE-AȘ AVEA.....	8
O CĂLĂRIRE ÎN ZORI	9
DIN STRĂINĂTATE.....	13
LA BUCOVINA.....	15
SPERANȚA.....	17
ASTA VREU, DRAGUL MEU!	19
MISTERELE NOPTII	21
CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE....	23
LA HELIADE.....	25
LA O ARTISTĂ.....	26
AMORUL UNEI MARMURE	28
JUNII CORUȚI.....	30
AMICULUI F. I.....	34
LA MOARTEA PRINCEPELUI ȘTIRBEY.....	36
VENERE ȘI MADONĂ.....	37
EPIGONII.....	39
MORTUA EST!	44
ÎNGER DE PAZĂ.....	47
NOAPTEA... ..	48
EGIPETUL.....	49
CUGETĂRILE SĂRMANULUI DIONIS	53
ÎNGER ȘI DEMON	56
FLOARE ALBASTRĂ	61
ÎMPĂRAT ȘI PROLETAR	64
FĂT-FRUMOS DIN TEI.....	73
MELANCOLIE.....	77

CRĂIASA DIN POVEȘTI.....	79
LACUL.....	81
DORINȚA	82
CĂLIN (File din poveste).....	83
STRIGOII	93
POVEȘTEA CODRULUI.....	106
POVEȘTEA TEIULUI	109
SINGURĂTATE.....	113
DEPARTE SUNT DE TINE.....	115
PAJUL CUPIDON.....	116
O, RĂMÂI.....	118
PE ACEEAȘI ULICIOARĂ... ..	120
DE CÂTE ORI, IUBITO... ..	122
RUGĂCIUNEA UNUI DAC.....	123
ATÂT DE FRAGEDĂ.....	125
SONETE.....	127
FREAMĂT DE CODRU	129
REVEDERE	131
FOAIA VEȘTEDĂ (după N. Lenau)	133
DESPĂRȚIRE	135
O, MAMĂ... ..	137
SCRISOAREA I.....	138
SCRISOAREA II	144
SCRISOAREA III.....	147
SCRISOAREA IV.....	157
SCRISOAREA V	162
MĂNUȘA (după Fr. Schiller).....	167
LUCEAFĂRUL.....	169
DOINĂ.....	186
S-A DUS AMORUL.....	189
CÂND AMINTIRILE... ..	191

ADIO	192
CE E AMORUL?	194
PE LÂNGĂ PLOPII FĂRĂ SOȚ	196
ȘI DACĂ... ..	198
GLOSSĂ.....	199
ODĂ (în metru antic)	202
IUBIND ÎN TAINĂ	203
TRECUT-AU ANII.....	204
VENEȚIA.....	205
SE BATE MIEZUL NOPTII.....	206
CU MÂNE ZILELE-ȚI ADAOGI... ..	207
PESTE VÂRFURI.....	209
SOMNOROASE PĂSĂRELE.....	210
DE-OR TRECE ANII... ..	211
LASĂ-ȚI LUMEA... ..	212
TE DUCI... ..	215
DIN VALURILE VREMII.....	217
CE TE LEGENI... ..	218
LA MIJLOC DE CODRU... ..	219
MAI AM UN SINGUR DOR.....	220
DE-OI ADORMI... (variantă)	222
NU VOI MORMÂNT BOGAT (variantă).....	224
IAR CÂND VOI FI PĂMÂNT (variantă).....	226
CRITICILOR MEI	228
DIANA.....	230
DIN NOAPTEA.....	232
SARA PE DEAL	233
NU MĂ ÎNȚELEGI.....	234
LA STEAUA	235
DE CE NU-MI VII	236
KAMADEVA.....	237

POEZII PUBLICATE
ÎN TIMPUL VIEȚII

LA MORMÂNTUL LUI ARON PUMNUL

Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină,
Cu cipru verde-ncinge antică fruntea ta;
C-acuma din pleiada-ți auroasă și senină
Se stinse un luceafăr, se stinse o lumină,
Se stinse-o dalbă stea!

Metalica, vibrânda a clopotelor jale
Vuieste în cadență și sună întristat;
Căci, ah! geniul mare al deșteptării tale
Păși, se duse-acuma pe-a nemuririi cale
Și-n urmă-i ne-a lăsat!

Te-ai dus, te-ai dus din lume, o! geniu-nalt și mare,
Colò unde te-așteaptă toți îngerii în cor,
Ce-ntoană tainic, dulce a sferelor cântare
Și-ți împletesc ghirlande, cununi mirositoare,
Cununi de albe flori!

Te plânge Bucovina, te plânge-n voce tare,
Te plânge-n tânguire și locul tău natal;
Căci umbra ta măreață în fâlnica-i zburare
O urmă-ncet cu ochiul în tristă lăcrimare
Ce-i simț național!

Urmeze încă-n cale-ți și lacrima duioasă,
Ce junii toți o varsă pe trist mormântul tău,
Urmeze-ți ea prin zboru-ți în cânturi tânguioase,
În cânturi răsunânde, suspine-armonioase,
Colò, în Eliseu!...

DE-AȘ AVEA...

De-aș avea și eu o floare
Mândră, dulce, răpitoare,
Ca și florile din mai,
Fiice dulce a unui plai,
Plai rîzând cu iarbă verde,
Ce se leagănă, se pierde,
Undoind încetișor,
Șoptind șoapte de amor;

De-aș avea o florică
Gingașă și tinerică,
Ca și floarea crinului,
Alb ca neaua sînului,
Amalgam de-o roz-albie
Și de una purpurie,
Cântând vesel și ușor,
Șoptind șoapte de amor;

De-aș avea o porumbiță
Cu chip alb de copiliță,
Copiliță blîndișoară
Ca o zi de primăvară,
Cătu-ți ține ziulița
I-aș cânta doina, doinița,
I-aș cânta-o-ncetișor,
Șoptind șoapte de amor.

O CĂLĂRIRE ÎN ZORI

A nopții gigantică umbră ușoară,
Purtată de vânt,
Se-ncovoie tainic, se leagănă, zboară
Din aripi bătând.

Roz-alb-auroră, cu bucle de aur
Sclipinde-n rubin,
Revarsă din ochii-i de lacrimi tezaur
Pe-al florilor sân;

Răspânde suflarea narciselor albe
Balsamu-i divin,
Și Chloris din roze își pune la salbe
Pe fruntea-i de crin;

Iar râul suspină de blânda-i durere
Poetic murmur,
Pe-oglanda-i de unde răsfrânge-n tăcere
Fantastic purpur;

Și pasărea cântă suspine-imitândă
Un cântec de-amor,
Ecou-i răspunde cu vocea-i vuindă
La plânsu-i de dor.

Pe câmp se văd două ființe ușoare
Săltânde pe-un cal,
Pe care le-ncinge de flutură-n boare
Subțire voal;

Ca Eol, ce zboară prin valuri și țipă,
Fugarul ușor
Nechează, s-aruncă de spintecă-n pripă
Al negurei flor,

O dalbă fecioară adoarme pe sânul
De-un june frumos,
Astfel cum dormită oftarea, suspinul
În cântul duios;

Iar talia-i-naltă, gingașă, subțire
Se mlădie-n vânt,
Și negrele-i bucle ondoală-n zefire,
Sclipesc fluturând.

I-adoarme pe sânu-i, se leagănă-n brațe
În tandre visări;
Pe când ca profume pe blânda ei față
Plutesc sărutări.

Iar aeru-n munte, în vale vibrează
De tainici oftări;
Căci junele astfel din pieptu-i oftează
În dalbe cântări:

„Ah! ascultă, mândruliță,
Drăguliță,
Șoapta-mi blândă de amor,
Să-ți cânt dulce, dulce tainic,
Cântul jalnic
Ce-ți cântam adeseori.

De-ai fi, dragă, zefir dulce,
 Care duce
Cu-al său murmur frunze, flori,
Aș fi frunză, aș fi floare,
 Aș zburare
Pe-al tău sân gemând de dor;

De-ai fi noapte-aș fi lumină,
 Blândă, lină,
Te-aș cuprinde c-un suspin;
Și în nunta de iubire,
 În unire,
Naște-am zorii de rubin;

De-aș fi, mândră, râșorul,
 Care dorul
Și-l confie câmpului,
Ți-aș spăla c-o sărutare,
 Murmurare,
Crinii albi ai sânului!“

Ca Eol, ce zboară prin valuri și țipă,
 Fugarul ușor
Nechează, s-aruncă de spintecă-n pripă
 Al negurei flor;

Vergina îl strânge pe-amantu-i mai tare
 La sânu-i de crin,
Și fața-și ascunde l-a lui sărutare
 În păr ebenin.

Iar Eco își râde de blândețe plângeri,
De junii amanți,
Și râul repetă ca cântul de îngeri
În repede danț:

„De-aș fi, mândră, râșorul,
Care dorul
Și-l confie câmpului,
Ți-aș spăla c-o sărutare,
Murmurare,
Crinii albi ai sânului!“

DIN STRĂINĂTATE

Când tot se-nveselește, când toți aici se-ncântă,
Când toți își au plăcerea și zile fără nori,
Un suflet numai plânge, în doru-i se avântă
L-a patriei dulci plaiuri, la câmpii-i răsători.

Și inima aceea, ce geme de durere,
Și sufletul acela, ce cântă amorțit,
E inima mea tristă, ce n-are mângâiere,
E sufletu-mi, ce arde de dor nemărginit.

Aș vrea să văd acuma natala mea vâlcioară
Scăldată în cristalul pârâului de-argint,
Să văd ce eu atâta iubeam odinioară:
A codrului tenebră, poetic labirint;

Să mai salut o dată colibele din vale,
Dorminde cu un aer de pace, liniștiri,
Ce respirau în taină plăceri mai naturale,
Visări misterioase, poetice șoptiri.

Aș vrea să am o casă tăcută, mitutică,
În valea mea natală, ce undula în flori,
Să tot privesc la munte în sus cum se ridică,
Pierzându-și a sa frunte în negură și nori.

Să mai privesc o dată câmpia-nfloritoare,
Ce zilele-mi copile și albe le-a țesut,
Ce auzi odată copila-mi murmurare,
Ce jocurile-mi june, zburdarea mi-a văzut.

Melodica șoptire a râului, ce geme,
Concertul, ce-l întoană al pășărilor cor,
Cântarea în cadență a frunzelor, ce freme,
Născur-acolo-n mine șoptiri de-un gingaș dor.

Da! Da! Aș fi ferice de-aș fi înc-odată
În patria-mi iubită, în locul meu natal,
Să pot a bine zice cu mintea-nflăcărată
Visările juniei, visări de-un ideal.

Chiar moartea, ce răspânde teroare-n omenire,
Prin vinele vibrânde ghețoasele-i fiori,
Acolo m-ar adoarme în dulce liniștire,
În visuri fericite m-ar duce către nori.